

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 25 lutego 2026 r.

Pozycja 23

POSTANOWIENIE

z dnia 4 grudnia 2025 r.

Sygn. akt Ts 5/23

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz – przewodniczący
Rafał Wojciechowski – sprawozdawca
Justyn Piskorski,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 19 października 2023 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej A.B.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło większością głosów.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 29 grudnia 2022 r. (data nadania) A.B. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił o zbadanie zgodności postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z 28 marca 2022 r. (sygn. akt [...]) i postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego z 4 października 2022 r. (sygn. akt [...]) z art. 2, art. 7 i art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także „przepis[ami] kodeksu administracyjnego, a to art. 7, [art.] 8, [art.] 35, [art.] 77 i [art.] 80”.

Postanowieniem z 19 października 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 3 listopada 2023 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej z uwagi na skierowanie jej zarzutów wobec aktu stosowania prawa. Wskazał ponadto na nieusunięcie braku formalnego skargi w terminie określonym w zarządzeniu Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 22 lutego 2023 r.

W piśmie z 8 listopada 2023 r. (data nadania), potraktowanym przez Trybunał Konstytucyjny jako zażalenie na powyższe postanowienie, skarżący wniósł o nadanie dalszego biegu wniesionej przez niego skardze. W jego przekonaniu wnikliwie uzasadnił „na czym polegało naruszenie art. 32 Konstytucji przez niesprawiedliwe i dyskryminujące A.B. postępowanie organów administracji i samorządu terytorialnego”. Skarżący podniósł, że doręczenie odp-

sów orzeczeń wymienionych w wezwaniu Prezesa Trybunału lub ich kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem nie było możliwe, gdyż oryginały tych dokumentów znajdowały się w aktach sprawy (zostały złożone jako załączniki do skargi konstytucyjnej, a także do pisma z 8 marca 2023 r.). Tym samym, zdaniem skarżącego, wezwanie go do ponownego dostarczenia tych dokumentów było bezzasadne.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada przede wszystkim, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a argumenty przytoczone w zażaleniu nie podważają ustaleń przedstawionych w tym orzeczeniu.

2.1. Obowiązujący w Polsce model skargi konstytucyjnej zakłada, że ten środek ochrony praw i wolności może dotyczyć jedynie przepisów stanowiących podstawę normatywną ostatecznego rozstrzygnięcia o konstytucyjnych wolnościach lub prawach skarżącego (art. 79 Konstytucji). W zakresie przedmiotu skargi konstytucyjnej mieści się zatem wyłącznie norma prawna stanowiąca efekt działania prawotwórczego organów państwa, nie zaś jednostkowe akty stosowania przepisów (zob. postanowienie TK z 2 grudnia 2010 r., sygn. SK 11/10, OTK ZU nr 10/A/2010, poz. 131), nawet w sytuacji, gdy akty te w sposób niebudzący wątpliwości prowadzą do naruszenia konstytucyjnych wolności lub praw skarżącego. Trybunał Konstytucyjny jest „sądem prawa”, a nie „sądem faktów”, zatem nie należy do jego kompetencji kontrola prawidłowości ustaleń sądów czy też organów administracji publicznej rozstrzygających w indywidualnych sprawach (zob. postanowienie TK z 30 czerwca 2008 r., sygn. SK 15/07, OTK ZU nr 5/A/2008, poz. 99).

Analiza skargi konstytucyjnej prowadzi do wniosku, że środek ten skierowany został nie „na przepis”, ale na „orzeczenia”, tj. – jak wprost wskazano w skardze – na odmowę Wójta Gminy K. z 28 lipca 2016 r. założenia skarżącemu kanalizacji na jego działce, na postanowienie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z 28 marca 2022 r. (sygn. akt [...]) oraz na postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego z 4 października 2022 r. (sygn. akt III [...]). Żądanie uznania za niezgodne z Konstytucją wskazanych orzeczeń, argumentacja podniesiona w skardze, jak również zawarte w zażaleniu sformułowanie, że upatrywane przez skarżącego naruszenie Konstytucji polegało na niesprawiedliwym i dyskryminującym postępowaniu organów administracji i samorządu terytorialnego, wskazują jednoznacznie, iż przedmiotem skargi są indywidualne rozstrzygnięcia zapadłe w sprawie skarżącego. Przeprowadzenie kontroli konstytucyjności w odniesieniu do tak określonego przedmiotu skargi jest niedopuszczalne. Odmowa nadania dalszego biegu skardze była zatem w pełni zasadna.

2.2. W uzasadnieniu kwestionowanego postanowienia Trybunał zauważył, że skarżący – mimo wezwania go zarządzeniem Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 22 lutego 2023 r. – nie doręczył w wyznaczonym terminie odpisów lub kopii poświadczonych za zgodność z oryginałem: postanowienia Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. z 28 marca

2022 r. (sygn. akt [...]) i postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z 4 października 2022 r. (sygn. akt [...]). W rozpatrywanym zażaleniu skarżący w żaden sposób nie odniósł się do tego ustalenia Trybunału. Podniósł natomiast, że nie mógł usunąć braków formalnych skargi w sposób określony w zarządzeniu, gdyż oryginały i odpisy żądanych orzeczeń złożył do akt niniejszej sprawy na wcześniejszych etapach postępowania.

Analiza akt rozpatrywanej sprawy potwierdza trafność stwierdzenia przez Trybunał, że skarżący nie ustosunkował się terminowo do wezwania usunięcia braków formalnych skargi, mimo że został pouczone o konsekwencjach niewykonania ciążącego na nim obowiązku. Wynika z niej ponadto, że – wbrew twierdzeniu skarżącego o złożeniu do akt wierzitelnych egzemplarzy wymienionych wyżej orzeczeń jeszcze przed doręczeniem mu przedmiotowego wezwania – przedstawił on jedynie ich kopie.

W tym stanie rzeczy Trybunał Konstytucyjny postanowił jak na wstępie.